

Barbara Cartland

Draakon ja pärl

A woman in a white dress is shown in profile, looking down at a large bouquet of white and orange flowers. The scene is softly lit, creating a gentle and romantic atmosphere. The woman's hair is styled in a classic, wavy fashion. The flowers are the focal point in the foreground, with their delicate petals and vibrant centers clearly visible.

Barbara Cartland
The Dragon and the Pearl
1977

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Antud raamatu materjalide ükskõik milline kasutamine kas tervikuna või osaliselt ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Toimetanud Tiiu Viljamaa
Korrektor Mari Mets

Copyright © Barbara Cartland 1977

All rights reserved.

Trükiväljaanne © 2001 Kirjastus AMOR

Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10329

ISBN 978-9949-20-066-5

Autori märkus

Kõik romaanis kirjeldatud sündmused on toimunud ja suurem osa isikuid tegelikult olemas olnud. Ühendväeosad marssisid Pekingisse sisse 13. aprilli öösel ja järgmisel päeval, pärast viitkümmend viit piiramisrõngas veedetud päeva, sai Briti diplomaatiline esindus taas vabaks.

Diplomaatilisse esindusse vangistatud inimesed suutsid ellu jääda tänu Herbert Squiersi, Ameerika esinduse esimese sekretäri ettenägelikkusele – just tema oli ostnud enne piiramise algust suure hulga toitu varuks.

Koidikul lahkus talupojana rõivastatud Dowageri keisrinna koos keisriga keelatud linnast ja vangistatud prints Tuan järgnes teises tõllas. Neid saatis vaid käputäis eunuhhe.

Sõjavägi ja hiina sõdurid rüüstasid Pekingit. Mida nad ära viia ei jaksanud, selle nad põletasid. Võimu

võtnud välisriigid käitused väga suuremeelselt ja leppisid Li Hung-Changiga diplomaatiliselt kokku, et kõik juhtunu oli vaid bokserite ülestõus trooni autoriteedi vastu.

Selle alusel võib Dowageri keisrinna osa sündmustes jätta tähele panemata. Mõnevõrra vastutahtsi jäi ta asjaga nõusse ja andis prints Tuani koos teiste bokserite juhtidega välisriikidele üle, et neid karistataks. Prints Tuan pagendati.

Määrati ka reparatsioon – 67 miljonit naela 257 tapetud misjonäri, 66 esinduste töötaja ja 30 000 risti-usku astunud hiinlase eest.

Pärast seda, kui Li Hung-Chang oli viimasele kolmekümnest välisriikidega sõlmitud lepingust alla kirjutanud, varises ta kokku ja suri. Dowageri keisrinna andis korralduse ehitada tema auks Pekingisse pühamu.

Nõrk ja saamatu keiser suundus manalateele 14. novembril 1908 ja järgmisel päeval, nii nagu astroloogid olidki ennustanud, järgnes talle ka Dowageri keisrinna.

Esimene peatükk

1900

“*M*a ei suuda aru saada, miks te nii kartlik olete, major Ware,” sõnas Sir Claude Macdonald.

“Peaministri kõrvu on jõudnud kuuldused, et provintsid on palju rahutusi.”

“Hiinas on kogu aeg rahutusi ja ma võin teile kinnitada, et Briti saadikuna olen võimeline oivaliselt toime tulema iga olukorraga, mis neist võib sugeneda.”

Sir Claude Macdonald rääkis üsna teravas toonis, nagu oleks ta arvanud, et tema autoriteet on kahtluse alla seatud.

Stanton Ware vaatas talle otsa ja mõtles, et peaministril oli õigus olnud, kui ta vihjas, et Macdonald polnud õige mees õigel kohal.

Salisbury markiil oli jätkunud taktitunnet jätta pal-

jugi ütlemata, kuid tema nõuandjad välisministeeriumist olid otsekohesed, rääkimata juba ajakirjandusest.

Times'i korrespondent oli kirjutanud:

“Kõik on selle kohalemääramise hukka mõistnud. Sir Claude'i rünnatakse ta puuduliku hariduse pärast... kui nõrka, kergemeelset, liigselt lobisevat sõjaväelase tüüpi ametnikku, kelle jutt võib mõjusalt ning kõlalt kosta miili kaugusele ja kes siis äkki kustub kuue jala pikkusel vahemaal.” Stanton Ware oli seda lugedes naernud, aga nüüd silmitses ta kahtlevalt Sir Claude Macdonaldit, sest adus, et mees on täiesti võimetu hakama saama, kui sündmused peaksid väljuma kontrolli alt, nagu oli karta.

Tegelikult oli see tragöödia, et hetkel pidi Briti kuningriiki esindama saadik, kellel polnud Hiinaga mingeid varasemaid kogemusi.